

песен пета

В своята градина идвам, сестро моя, невесто,
смирната си дъхава бера,
ям пита мед и пия вино с мляко.
Яжте, приятели! Пийте и се опивайте, обични!

Спя, но е будно сърцето ми.
Гласът на любимия! Той на вратата ми чука:
— Отвори, сестро моя, любима моя,
смирена моя, гълъбице моя,
покрита е главата ми с роса,
къдрите ми — с нощна влага!

— Съблякох си вече ризата, пак ли да я обличам?
Измих си краката вече, пак ли да ги изцапам?

Любимият ми провря ръка през процеп на вратата,
цяла потръпнах от жалост към него.

Станах на любимия си да отворя,

а от ръцете ми капеше смирна,
от пръстите ми смирна потече

по скобата на резето.

Отворих на любимия, но той си беше отишъл.

Душата ми откликна на зова му.

Потърсих го, ала не го намерих,

виках го, но той не отговори.

Срещна ме нощната стража, дето обхожда стъгдите,

биха ме, разраниха ме,

а пазачите на градските стени ми смъкнаха наметката.

Заклевам ви, йерусалимски дъщери,

ако срещнете моя любим — какво ще му кажете? —

Кажете му, че аз съм болна от любов.

— Какво отличава твоя любим сред любимите,

най-хубава между жените?

Какво отличава твоя любим сред любимите,

та тъй ни заклеваш?

— Любимият ми е бял и румен, личи между хиляди.
Лицето му е златен отблясък, къдрави са косите му,
черни са като гарван.

Очите му са като гълъби над пенливи потоци,
къпят се в мляко, блестят като извори.

Бузите му са като ароматни лехи,

разпръскващи благоухание,

устните му са като рози, от тях капе смирна.

Ръцете му са златни обръчи,

обсипани са със седеф.

Коремът му — от слонова кост е изваян,

обсипан е със сапфири.

Краката му са алабастрови стълбове

върху постаменти от злато.

Като Ливан той изглежда, като кедър е строен.

Небето му носи наслада и цял е прекрасен.

Такъв е любимият ми, такъв е приятелят ми,

йерусалимски дъщери.

песен шеста

Къде отиде твоят любим, най-хубава между жените?
Къде се скри твоят любим, че да го търсим с тебе?

Любимият ми слезе в своите градини,
в благоуханните лехи,
из своите градини да поскита,

да си накъса рози до насита.
Мой си е моят любим, а аз съм негова —
сред розите...

Хубава си, любима моя, като град Тирца,
прекрасна като Йерусалим,
страшна като войнство под знамената.

Отвърни очите си от мен, те ме превзеха.

Косите ти се спускат като козе стадо

по склоновете на Галаад.

Зъбите ти — като овци отбрани,

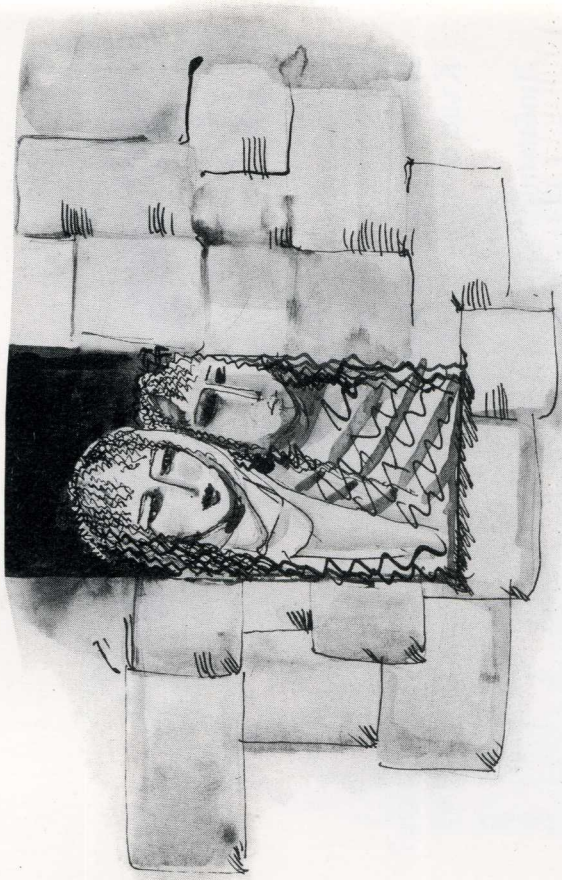
завръщащи се от реката къпани,

всяка от тях е близнила и нито една не е ялова.

Като разчупен нар е челото ти

под мрежата на сплетените къдри.

Шестдесет са цариците, осемдесет са наложниците
и безброй са девиците,
но единствена е гълъбицата ми, смирената моя,
една е на майка любима дъщеря.
Зърнаха я девиците — облажиха я,
цариците и наложниците я възхваляха:

Коя е тази, на зора подобна, като луна прекрасна,
сияйна като слънце, страшна като войнство
под знамената?

Слязох в ореховата градина

да нагледам плодовете край реката,
лозето дали е станало, напъпиха ли нарове.

Сам не разбрах как ме хвърли душата ми
под нейната победна колесница.

